

Už tři roky žil sám s bratrem v malém domku, který jim zanechal otec, a jeho hlavním cílem bylo udržet si jakoukoliv práci. A právě to se mu zatím moc nedařilo. Během těch pár let už vystřídal čtrnáct zaměstnání, od zedníka až po pekaře. Nikdy ovšem nedokázal vydělat tolik, kolik by bylo v dané situaci potřeba. Se všemi příkazy a novými zákony, které byl, stejně jako ostatní, povinen dodržovat, nebylo snadné najít vždy něco na zahánání hladu.

Znovu se vrátil k vyřezávání malé loďky, které ho zaměstnávalo už týden. Byla to pěkná fuška. Další zbohatlík z města si pro svého synka objednal hračku a bylo na něm, aby ji pro něj vyrobil. Pořezaná dlaň ho nepříjemně páčila a pruh látky, kterým si ji nešikovně obmotal, se podezřele rychle barvil do červena. Utahaně si povzdychl.

„Copak, copak, ještě nám neskončila pracovní doba a my už jsme unavený? Koukej se vzchopit, lenochy si tu držet nehodlám!“ zpražil ho šéf dalším ze svých nemilosrdných pohledů. Na okamžik se odmlčel a chystal se pokračovat dál. Sám Etien by mu vůbec nevěnoval pozornost, kdyby se tón jeho hlasu náhle podezřele nezměnil.

„Eh, tohle je tak příšerně sádelnatý tělo. No fuj. Tohle fakt nesnáším,“ pronesl a Etienovi rázem došlo, co se stalo. Tělo jeho šéfa totiž ráčil okupovat jeho bratr Jeff.

V různých podobách se Etienovi zjevoval poměrně často, ale on si na to za tu dobu ještě nedokázal zvyknout a pokaždé ho to zaskočilo. Vlastně ani pořádně nevěděl, jak to dělá. Jeff měl tu schopnost nejspíš už od narození, pořádně se projevila ovšem až v jeho šesti letech. Šli s bratrem domů a Etiena si odchytil místní řezník a nařkl ho, že u něj krade maso. Chvíli se spolu dohadovali a Jeff jen sledoval, jak se jeho bratr klepe strachy. A pak ho napadl naprosto geniální argument, který by na jeho místě určitě pronesl. A přesně v tu chvíli se záhadně ocitl v jeho těle. Na to, aby řekl, co zamýšlel, však už nenašel ten správný čas. Jeffovo skutečné tělo se totiž okamžitě

skácelo k zemi a řezník tomu Etienovu přestal věnovat jakoukoliv pozornost.

Napoprvé to pro Jeffa byl sice šok, ale dokázal se vzpamatovat a využít této vlastnosti ve svůj prospěch. Od té chvíle začal cestovat v cizích tělech. Mělo to ovšem své problémy a jistá omezení. Musel třeba zamýšlenou oběť aspoň trochu znát, aby do ní dokázal proniknout. Také se v zapůjčeném těle nemohl zdržovat moc dlouho a pokaždé musel zanechat své tělo v jakémsi spánku, takže hrozilo, že se mu v tu dobu něco stane. Určitou roli hrála i vzdálenost. Pro Jeffa ale nic z toho nepředstavovalo velký problém. Na rozdíl od bratra spíše jednal, než přemýšlel, a všude se hned s přehledem zorientoval.

„Co tady sakra vyvádíš?! Víš, že nemám rád, když do něj lezeš!“ vyjel na něj Etien.

„Hele, tohle prostě nepočká. Okamžitě všeho nech a pojď domů, máme tu kšeft!“

„Jasně a mě kvůli tobě zase vyhodí, to určitě! Koukej odsud zmizet!“

„Počkej chvíli, ještě jsem ti ani neřekl, o co jde.“

„Jeffe, nebudu ti připomínat, kolikrát jsem už od tebe něco podobného slyšel. O tuhle práci nehodlám přijít!“

„Myslím, že po tomhle už žádnou práci nebudeš potřebovat!“

„Proboha, co je to tentokrát?!“ Znal návrhy svého bratra až příliš dobře. Založení vlastní pekárny, přestavění domu do podoby ubytovny pro pocestné... Toho už bylo.

„Fajn, zajímá tě to.“ Jeff se ovšem ani tentokrát nenechal jen tak odbýt: „Takže se za chvíli můžeme sejít doma.“

„Hej, hej, hej, hej... to není jen tak. Přece nemůžu jen tak odejít?“

„Klídek, vše zařízeno,“ zazubil se a vrátil tělo jeho majiteli. Ten po celou dobu neměl sebemenší tušení, co se s ním děje, a dál pokračoval tam, kde přestal – přesněji s nadávkami určenými svému podřízenému.